

[INSPEKTOR *sb m*

A pl inspekt(o)ry.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVIII w. w innym znaczeniu.

Nauczyciel, wychowawca [inspector – doględacz, przyględacz niektórej rzeczy, porucznik Mącz 406a; dozorca, doględacz – inspector rerum venalium; przypatrujący się – inspector siderum; rewizor – inspector Cn]: Ná tymże Wártłkim Seymie/ dáli náłzy Inspektory pewne Krolewłkim łynom/ áby łie tym lepiej ćwiczyli BielKron 1597 336 (Linde).

Synonim: ochmistrz.

WG